

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ - Ἔτος Α'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1826

Ἀπ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου (Ἰω. 1,35-52)
Σάββατο 30 Νοεμβρίου 2013

Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος
Αυγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κάθε ἀπόστολος καὶ μία ἀπόδειξις

«Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν» (Ἰω. 1,42)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις. Ἐορτάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα
ἀποστόλους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
εορτάζει ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἐπονομάζεται
Πρωτόκλητος, διότι εἶνε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς
μαθητὰς ποὺ κάλεσε ὁ Κύριος στὸ ἀποστο-
λικὸ ἔργο, στὴν ἀποστολικὴ περιπέτεια.

Τί τὸν εἴλκυσε, τί τὸν τράβηξε; **Ὁ Ἰησοῦς!**
Τί ἦταν ὁ Ἰησοῦς; Πλούσιος; Ἄν ψάχναμε τίς
τσέπες του, δὲν θὰ βρῖσκαμε μία δραχμὴ. Μή-
πως ἦταν ἰσχυρὸς κατὰ κόσμον; Δὲν ἔπιασε
ποτέ οὔτε μικρὸ ξίφος. Τί ἦταν λοιπὸν ἐκεῖνο
ποὺ εἴλκυσε τὸν Ἀνδρέα; Μία μυστηριώδης
δύναμις, αὐτὴ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐλκύη καὶ
τώρα τίς εὐγενικὲς ψυχὲς κοντὰ του.

Ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ.
Καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐλκύσθηκε, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμή
ποὺ συναντήθηκε μαζί του, ἄναψε μέσα του
φωτιά, πόθος φλογερὸς νὰ μεταδώσῃ καὶ σὲ
ἄλλους τὴν εἶδῃσι ὅτι **τὸ πρόβλημα λύθηκε!**
Διότι τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα δὲν εἶνε
στὴν ἄλγεβρα ἢ στὰ ἀνώτερα μαθηματικὰ ἢ
στοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς φυσικῆς, γιὰ
τὰ ὁποῖα στύβουν τὰ μυαλά τους τὰ παιδιά στὸ
σχολεῖο. Τὸ ὕψιστο πρόβλημα εἶνε νὰ βροῦμε
ποιὸς ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἤρ-
θαμε σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη. Καὶ ποιά λοιπὸν
εἶνε ἡ ἀπάντησι; Ἡ λύσι δὲν βρίσκεται οὔτε
στὸ χρῆμα, οὔτε στὶς ἡδονές, οὔτε στὴ δόξα·
ἡ λύσι τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς βρίσκεται
μόνο στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γι' αὐτὸ, ὅπως ὁ ἀρχαῖος μαθηματικὸς Ἀρχι-
μήδης δοκίμασε μεγάλη χαρὰ ὅταν μετὰ ἀπὸ
ἔξαντλητικὴ μελέτη κατῶρθωσε νὰ λύσῃ τὸ
πρόβλημά του καὶ περιχαρῆς φώναζε *«Εὐρη-
κα! εὐρηκα!»*, τέτοια καὶ πολὺ μεγαλύτερη χα-
ρὰ αἰσθάνθηκε μετὰ τὴ συνάντησι ὁ Ἀνδρέας
ὁ ψαρᾶς καὶ εἶπε· *«Εὐρήκαμεν...»*^(Ἰω. 1,42). Τί βρή-
κατε; Τὸ θησαυρὸ, τὴ λύσι· βρήκαμε Ἐκεῖνον
ποὺ εἶνε ἡ σωτηρία μας, Ἐκεῖνον ποὺ ἀποτε-

λεῖ τὴ γέφυρα ποὺ μᾶς ἀνεβάζει ἀπὸ τὴ γῆ
στὸν οὐρανό.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε λόγια. Ὅποι-
ος πιστεύει, τὰ αἰσθάνεται. Διότι, ἐκτὸς ἀπὸ
τίς πέντε αἰσθήσεις, ἔχουμε καὶ μιὰ ἄλλη αἰ-
σθησι. Ἄν ἔχῃς μόνο πέντε αἰσθήσεις, δὲν δι-
αφέρεις ἀπὸ τὰ ζῶα· αὐτὲς τίς αἰσθήσεις ἔ-
χουν κι αὐτά, ὠρισμένα μάλιστα καὶ σὲ ἀνώ-
τερο βαθμό· ὁ ἀετὸς λόγου χάριν ἔχει ὄρασι
πολὺ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ὁ
ἄνθρωπος ἐκτὸς ἀπὸ τίς πέντε αἰσθήσεις
πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἕκτη αἴσθησι, μὲ τὴν ὁ-
ποία μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν οὐράνιο
κόσμο· ἡ δὲ ἕκτη αἴσθησις εἶνε **ἡ πίστις**.

Ὁ Ἀνδρέας λοιπὸν συνέλαβε τὸ νόημα τῆς
ζωῆς, καὶ τότε φώναξε *«Εὐρήκαμεν...»*. Ἀλλὰ
ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν βρῖσκη θησαυρὸ, δὲν
τὸν κρύβει γιὰ τὸν ἑαυτό του· τὸ λέει καὶ στοὺς
συγγενεῖς, νὰ χαροῦν κι αὐτοί. Ἐνας συγχω-
ριανὸς μου, λοχίας μὲ παράσημο ἀνδρείας, μοῦ
ἔλεγε, ὅτι σὲ κάποια μάχη οἱ στρατιῶτες ἦταν
διψασμένοι καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε σταγόνα νε-
ρό· τότε ἓνας στρατιώτης ἀνακάλυψε μία πη-
γή, καὶ τόση ἦταν ἡ χαρὰ του, ὥστε δὲν ἤπιε ὁ
ἴδιος, ἀλλὰ φώναξε· Βρήκα νερό, τρέξτε νὰ
πιητε!... Κι ἀφοῦ ἤπιαν ὄλοι, τελευταῖος ἤπιε
ἐκεῖνος. Ἔτσι καὶ ὁ Ἀνδρέας· ὅταν βρῆκε τὴν
πηγὴ, τὴν πηγὴ τὴ δροσερὴ καὶ κρυστάλλινη,
ποὺ ῥεεῖ ὕδωρ ζωῆς αἰώνιου, **φώναξε στὸν ἀ-
δελφὸ του** τὸν Πέτρο· *«Βρήκαμε τὸ Μεσσία»*,
ἐκεῖνον ποὺ περίμεναν οἱ αἰῶνες καὶ λαχτα-
ροῦν οἱ καρδιές μας, ἐκεῖνον ποὺ εἶνε τὸ Ἄλ-
φα καὶ τὸ Ὠμέγα, ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.

Θ' ἀναφέρω ἓνα ἀκόμα στιγμιότυπο, ποὺ
μᾶς συγκινεῖ καὶ ὡς Ἕλληνες· γιὰτὶ ὁ ἀπό-
στολος Ἀνδρέας εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συνέ-
δεσε τὴν ἱστορικὴ μας φυλὴ μὲ τὸν Κύριον ἡ-
μῶν Ἰησοῦν Χριστόν. **Οἱ Ἕλληνες**—ἀνέκαθεν
φιλοπεριέργο γένος καὶ φιλοσοφία φερόμε-
νοι—, ζητώντας τὰ ἀνώτερα, ἔμαθαν στὴν Ἀ-

θήνα. ὅτι κάτω στήν Παλαιστίνη παρουσιάστη-
κε κάποιος, πού τὰ λόγια του εἶνε ἀνώτερα ἀπ’
αὐτὰ πού ἄκουγαν στήν Πνύκα. κάποιος ἀνώ-
τερος ἀπό τόν Πλάτωνα καί τόν Ἀριστοτέλη.
Ἀναχώρησαν λοιπόν ἀπό τὸ Κλεινὸν ἄστν, ἔ-
φτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀναζήτησαν τὸν
Ἰησοῦ. Πῶς τώρα νὰ τὸν συναντήσουν; Πλη-
σίασαν τὸν Ἀνδρέα καὶ τοῦ λένε: Σοῦ ζητοῦ-
με μία χάρι· ἤρθαμε ἀπὸ τῆ μακρινή μας χώρα
καὶ θέλουμε νὰ δοῦμε τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἀνδρέας
τοὺς παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοὺς ὀδηγεῖ στοῦ
Χριστοῦ. Καὶ ὁ Χριστός, ὅταν εἶδε τοὺς Ἑλλη-
νες –εἶνε ἱστορικὰ γεγονότα αὐτά, πού δυστυ-
χῶς τὰ λησμονοῦμε–, χάρηκε καὶ εἶπε κάτι πού
ἀποτελεῖ αἰώνιο τίτλο τιμῆς γιὰ τὸ γένος μας.
Εἶπε: «*Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου*»· τώρα, πού βλέπω τοὺς Ἑλληνες
νὰ ἔρχονται σ’ ἐμένα, τώρα ἀρχίζει ἡ δόξα μου
(*ἰω. 1:23*). Διότι αὐτὴ ἦταν **ἡ ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τοῦ
εἰδωλολατρικοῦ κόσμου μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεό.**

Καὶ πράγματι, ἀδελφοί μου –δὲν τὸ λέμε ἀ-
πὸ πατριωτικὸ ἐγωισμό, ἀλλὰ στηριζόμενοι στὶς
ἱστορικὲς πηγές–, κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν προσέ-
φερε τόσες ὑπηρεσίες στὸν Χριστιανισμό καὶ
τὸν πολιτισμὸ ὅσες ἡ μικρὴ μας πατρίδα. **Ἡ
Ἑλλάδα ἔδωσε** στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ **τὴ
γλῶσσα** τῆς, στήν ὁποία γράφτηκαν τὰ βιβλία
τῆς Καινῆς Διαθήκης· ἔδωσε **τὸ πνεῦμα** τῆς,
μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν ἐκπαιδευθῆ οἱ μεγάλοι πατέ-
ρες καὶ διδάσκαλοί τῆς· ἔδωσε καὶ **τὸ αἷμα** τῆς,
μὲ τὸ ὁποῖο βεβαίωσαν τὴν πίστι οἱ ἅγιοι μάρ-
τυρές τῆς. Γι’ αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε «*Ἐλήλυθεν
ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*».

Ἐκτοτε ὁ Ἀνδρέας ἐπιθύμησε νὰ γνωρίσῃ
τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅταν πλέον ὁ Χριστὸς ἀνε-
λήφθη ἐν δόξῃ στοὺς οὐρανοὺς, ὁ Ἀνδρέας
ξεκίνησε κι αὐτὸς τὴν μεγάλη περιπέτεια ἐκ-
τελώνοντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ «*Πορευθέν-
τες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγ-
γέλιον πάση τῇ κτίσει*» (*Μαρκ. 16:7*). **Ποιά μέρη ἐπι-
σκέφθηκε** κατὰ τὴν παράδοσι· τὴ Μικρὰ Ἀσία
(Ἔφεσο, Βιθυνία, Προποντίδα, Χαλκηδόνα),
τὸν Πόντο (Σινώπη, Τραπεζοῦντα κ.τ.λ., ὅλα τὰ
εὐλογημένα αὐτὰ μέρη τῆς πατρίδος), τὸ Βυ-
ζάντιο, τὴ Μαύρη Θάλασσα ὅπου κινδύνεψε
νὰ πνιγῆ στὰ κύματα τοῦ Εὐξείνου Πόντου,
τὴν Κριμαία, τὴν Ὀδησσὸ καὶ τὴν Κολχίδα,
τὴν Σκυθία (ὅλη ἡ Νότιος Ῥωσία ὀνομάζεται
Σκυθία, γι’ αὐτὸ οἱ Ῥῶσοι ἐξακολουθοῦν νὰ
ἔχουν μεγάλη τιμὴ στὸν ἅγιο Ἀνδρέα καὶ στοῦ
Ἅγιο Ὄρος ὑπάρχει ἡ μεγάλη Ῥωσικὴ Σκήτη
τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου), καὶ ἀπὸ ἑκεῖ πέρασε τὸ
Δούναβι καὶ κατέβηκε στὴ Μακεδονία, τὴ
Θράκη, τὴν Ἡπειρο, τὴ Θεσσαλία, τὴν Ἀχαΐα.

Ἦ ἅγιε ἀπόστολε Ἀνδρέα, ποιὸς νὰ διηγη-
θῇ τὴν πορεία σου καὶ τὰ θαύματα σου! Ἀπὸ
χώρα σὲ χώρα, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, ὀρ-
γώνοντας ὅλο τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἔφτασε τέ-
λος στήν Πάτρα. Ἐκεῖ πλέον ἔχυσε τὸ αἷμα του
καὶ μαρτύρησε. Σταυρώθηκε ἀνάποδα, μὲ τὸ
κεφάλι ὄχι πρὸς τὰ ἐπάνω ὅπως ὁ Κύριος, ἀλ-
λὰ πρὸς τὰ κάτω. Τὸν κάρφωσε στοῦ σταυροῦ ὁ
ἀνθύπατος Αἰγεάτης καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα
τρίημερο, ἀναπέμποντας προσευχὲς καὶ δε-
ήσεις ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἔτσι τελείωσε τὴ ζωὴ του ὁ Πρωτόκλητος
Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια. Μερικοὶ
ἀνόητοι, πού ξέρουν μόνο νὰ παίζουν πρέφα
στὰ καφφενεῖα καὶ ποτέ δὲν ἀνοιξαν τὶς ἅγιες
Γραφές οὔτε ἔσκυψαν νὰ μελετήσουν βαθύ-
τερα τὸ μυστήριον τῆς χριστιανικῆς πίστεως,
θεωροῦν τὸν χριστιανισμό ὡς κάτι εὐκατα-
φρόνητο καὶ λένε· Ἐμεῖς εἴμαστε μορφωμέ-
νοι, εἴμαστε ἐπιστήμονες· **θέλουμε ἀποδεί-
ξεις**, θέλουμε ντοκουμέντα.

Ἐφ’ ὅσον θέλετε ἀποδείξεις, ἰδοὺ λοιπόν
οἱ ἀποδείξεις. Γεμάτος ἀποδείξεις εἶνε ὁλό-
κληρος ὁ χριστιανισμός. **Ἀποδείξεις εἶνε οἱ
ἀπόστολοι.** Κάθε ἀπόστολος ἀποτελεῖ καὶ μία
τρανὴ ἀπόδειξι τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ. Καὶ ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶνε ἀπόδει-
ξις. Διότι ἐρωτῶ· Τί ἦταν ἐκεῖνο πού πῆρε αὐ-
τὸ τὸν ψαρᾶ ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς Τιβεριάδος καὶ
τὸν ἀνέδειξε οἰκουμενικὸ διδάσκαλο; Τί ἦταν
ἐκεῖνο πού τὸν εἴλκυσε κοντὰ στοῦ Χριστοῦ; τὸ
χρῆμα; ἡ δόξα; τὸ μεγαλεῖο; Τί ἦταν ἐκεῖνο
πού τὸν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψῃ πατέρα, μη-
τέρα, πατρίδα, τὰ πάντα, καὶ νὰ πέσῃ στὴ με-
γάλη περιπέτεια τοῦ Εὐαγγελίου; Τί ἦταν ἐ-
κεῖνο πού ἔκανε τὴ γλῶσσα ἐνὸς ψαρᾶ πύρι-
νη, γλῶσσα ῥήτορος καὶ φιλοσόφου; Τί ἦταν
ἐκεῖνο πού τὸν ἀνέδειξε θαυματουργό; Τί ἦ-
ταν τέλος ἐκεῖνο πού τὸν δυνάμωσε, τὸν ἔκα-
νε νὰ δώσῃ τὸ αἷμα του καὶ ν’ ἀντέξῃ στοῦ μαρ-
τύριου πού τὸν περιέμενε στήν Πάτρα; Μία ἡ ἀ-
πάντησις· **ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ!** Naί, ζῆ! εἰς πείσμα
τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων.

Δὲν ὑπάρχει, ἀδελφοί μου, δὲν ὑπάρχει ἄλ-
λη ἐλπίδα. Ἄν ὁ κόσμος σωθῇ ἀπὸ τὴ λαίλαπα,
ἂν σωθοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀρμαγεδῶνα (*Ἀπ. 16:7*) πού ἔρ-
χεται πάνω στὴ γῆ, ἂν σωθοῦμε ἀπὸ τὸν τρί-
το παγκόσμιο πόλεμο, θὰ σωθοῦμε μόνο μὲ τὴν
ἐλπίδα. **Ἡ δὲ ἐλπίς τῶν πάντων εἶνε Ἰησοῦς
Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**